

Befæstning. Det, som det kommer an paa ved Kjøbenhavns Befæstning, hvad er det? Jeg tror, at vi ville være enige om, at det naturlige Angrebepunkt for enhver Fjende vil være Kjøbenhavn, i hvert Fald har Feltmarskal Moltke udtalt det paa en utvetydig Maade, det er citeret og fremført saa ofte, at jeg ikke skal trætte det høie Thing med at anføre Moltkes Udtalelser i deres Ordlyd. — Naar der altsaa overhovedet bliver Tale om Forsvar, saa bliver det Kjøbenhavns Omegn, der afgiver Balpladsen. Nu er det Noget, vi Alle vide, selv de mest Usaghyndige, at for at kunne seire i en Kamp, kommer det for Forsvarerne an paa at have en rigtig god Stilling, det vil sige en saadan Stilling, hvor man selv kan bruge sine Vaaben godt og har en god Dækning, medens Fjenden saa vidt muligt er berøvet den. — Det er saaledes f. Ex. heldigt, naar der foran en Stilling er et aabent Terræn eller et Engdrag, men endnu bedre er det, hvis man i Stedet for et Engdrag har en Oversvømmelse — thi saa kan Fjenden ikke gaa over paa det Punkt. Det maa vi Alle være enige om, at hvis Kjøbenhavns Omegn er den sandsynlige Balplads, saa vil det være heldigt saa vidt muligt at omdanne denne Balplads; det er ønskeligt, at Hegn, som kunne skjule Fjenden ere slojfedede, det er heldigt at de Hegn, bag hvilke vi selv skulle styde, ere meget tykke, saaledes at de ikke let blive gjennemstude; det vilde heller ikke være uheldigt, om vi havde endnu bedre Dækning end den, en tht Jordvold kan give; vi vide Alle, hvilken Betydning Landsbyer og saadanne Terrængjenstande have spillet i Feltslag, hvormeget større Betydning vil da ikke vandrede Taarne kunne komme til at have. Enhver Ramp i Terrænet er for saa vidt et Feltslag, og hvis Kjøbenhavns Omegn er den sandsynlige Balplads, som der skal kæmpes paa, er det klart, at jo mere vi faae af faste Støttepunkter, desto bedre kunne vi staa os. Er det først indrømmet, at det her er den sandsynlige Balplads, er dermed ogsaa Usikkerheden og Nødvendigheden af baade permanent og provisorisk Fæstning givet, og Spørgsmaalet om man vil falde Befæstningen det Ene eller det Andet, faaer mindre Betydning. — Der rettes stærke Angreb mod Selvbefæstningen og den høitærede Krigsministers Forhold dertil. Det er imidlertid en overordentlig uslydlig Ting, som denne Selvbefæstning gjør. For at forsynde sig, saa maa man jo forsynde sig mod en eller anden Lov, men hvor findes denne Lov? Enhver maa jo have Lov til at bygge sit Hus og lave sin Bygning, som han vil, naar han ikke overtræder en gjældende

Byggeslov, hvorfor skulde man ikke kunne lade, om det saa var 10,000 Fæstninger, der er ikke noget Forbud derimod. Jeg vil indrømme, at hvis man saadan omdannede Husene til Fæstninger, burde Regjeringen stride ind, hvis deres Velggenhed var saaledes, at den fandt noget Faretruende deri; men da der ingen Lov findes, der forbyder saadanne Bygningsforanstaltninger, maatte Regjeringen i saa Fald udstede en provisorisk Lov, en „Kanonlov“, indtil man kunde opnaa det høie Things Samtykke. Har man ikke Lovhjemmel til et Forbud, maa man finde sig i, at Folk bygge paa deres Mark, hvad de have Øst til, selv om man betragter det for farligt for Landet. En saadan Fare findes imidlertid næppe i det foreliggende Tilfælde; thi der er ikke foretaget et eneste Skridt, som man ikke har havt fuld Bemyndigelse til fra den ærede Ministers Side. Det er jo gaaet saaledes til, at man har forespurgt om, hvad den ærede Minister ansaae for rigtigt, og derfor kan jeg ikke se, at der skulde være noget Statsfarligt eller Skadeligt ved Fæstningsforanstaltninger, som Selvbefæstningen laver. Den ærede Ordfører berørte Spørgsmaalet om Dyrehaven; men han tog egentlig sit Spørgsmaal tilbage, idet han indrømmede, at naar forresten Befæstningen duede, saa var det Spørgsmaal om Dyrehaven et underordnet Spørgsmaal. Det var Noget, som ikke kunde være Landets Belfærd om at gjøre, hvis man iøvrigt billigede Regjeringens Forslag. Hvad dette Spørgsmaal angaar, er det en hel Del mere indviklet, end de Herrer tror. For ikke mange Aar siden, endnu i 1883, da man saa stærkt fremhævede, at man kunde styde ned i Hovedet paa Værkerne paa Nordfronten fra de dominerende Høider i Nord, gjaldt det, at et Fort skulde være saa synligt som muligt fra alle Sider, men senere er man kommen fra at mene, at dette altid er saa heldigt. Der gives Lande, Frankrig f. Ex., hvor man netop har gennemført det modsatte System, og hvor man altsaa siger: Jeg vil være et Sted, hvor jeg aldeles ikke kan se Fjenden, men dog bestyde ham, og saa træffer man de dertil fornødne Foranstaltninger. Man optiller Observations-Poster til begge Sider, og man kan saa ligesaa godt bestyde Fjenden, som om man kunde se ham, men Fjenden, som ikke kan se En, kan ikke saa let bestyde En, som hvis man havde lagt sit Fort oppe paa et Sted, hvor det er synligt. Det er altsaa et temmelig indviklet Spørgsmaal om det Hensigtsmæssige eller Ikke-Hensigtsmæssige ved at have Træer foran Forterne. Sikkert er det, at de allerfleste Militærforfattere, ogsaa de thbste,